

Insändare:

Verkligheten har hunnit ifatt och förbi Miljöpartiet

Jag vet inte vilka experter som har rätt. Det är många viljor och många åsikter fram och tillbaka. Det enda jag är helt säker på är att Miljöpartiet har fel.

När Miljöpartiet tog snabbtåget in i svensk politik i början av 1980-talet så skedde det med en frisk fläkt kring hela arrangemanget. Per Gahrton och hans grönhåriga vänner ackompanjerades av frustration kring resultatet av kärnkraftsomröstningen 1980.

Trots att Gahrton försäkrade att partiet hade en bred politisk grundförankring så betraktades den nya alternativet mer eller mindre som ett enfrågeparti. Men det var gott så, visserligen nådde inte Miljöpartiet riksdagsspårerna i valet 1982, men 1,7 procent av alla röster var ändå ganska imponerande, för ett så pass nytt parti.

Vid den tiden var det många som hade sina ideologiska sympatier helt klara för sig, men tyckte ändå att Miljöpartiets tydliga miljöengagemang verkligen behövdes. Inte minst för att röra om i maskrosgrödan hos de andra mer etablerade partierna.

De mer etablerade politikerna fnissade lite i smyg bakom de för svensk politik helt nya parollerna. Men innerst inne var de flesta tvungna att acceptera att Miljöpartiets framgångar rörde om de mest konservativa partier. Det var nog många som kände sig gröna i just den debatten.

Några år senare inträffade Tjernobylikatastrofen och allt blev plötsligt verklighet på ett obehagligt objektivt sätt. Med katastrofen i ryggen vann partiet snabbt nya sympatisörer. Och så dök sälarna upp bakom kobbarna och skär, med sina sorgsna ögon, och succén var ett faktum.

Samma glesbygd

Nu är läget annorlunda. Det var länge sedan Tjernobylikatastrofen kunde användas som tillhygge, sälarna blir bara fler och fler, och alla partier är idag i princip lika grönskimrande som Miljöpartiet.

Ett parti som inte utmärker sig dör sakta ut och tvingas ganska snart ta bakdörren ut från plenisalen. När alla inser vikten av klimatinsatser, när alla oavsett politisk hemvist, tänker miljö så ekar Miljöpartiets slagord ganska tomma. Och i jakten på att finna politiska nischfrågor är det mycket enkelt att allt blir svårt.

Så himla svårt.

Vi har tidigare konstaterat att Miljöpartiet många gånger haft ett helsicke med att frälsa ens de mest inbitna partientusiasterna. När partiledningen föreslog en mycket stor höjning av bensinskatterna var det självklart med baktanken att folk skulle börja åka kollektivt istället.

Problemet var bara att många av partimedlemmarna har sin hemvist i de områden som partiet borde värna om mest, nämligen glesbygden.

I samma glesbygd där det inte finns så många kollektiva färdmedel att välja mellan, där det i vissa fall inte finns någon kollektivtrafik alls.

Social funktion

Nu är partiet snett ute igen, med ett förslag som de facto leder till rakt motsatt resultat. Partiet drev igenom den så kallade Pumplagen 2005 och tyvärr börjar nu effekterna av Miljöpartiets arbete ge resultat - vilket är mycket illa för miljön.

Pumplagen innebär att bensinstationerna runt om i vårt land från och med den 1 mars måste kunna erbjuda ett alternativbränsle, såsom gas eller etanol. Problemet är bara att det rör sig om en investering på minst en halv miljon kronor - och en sådan investering är omöjlig för de mackar som säljer minst.

För de mackar som ligger längst ut på landsbygden, för de stationer som betyder mest för miljön. Nu tvingas folk åka långväga för att tanka sina bilar.

Partiledningen är ute och cyklar, men tyvärr är inte cykeln lika användbar i Södra Vi, och Linghem, och Ankarsrum, som i Stockholm.

Dessa mackar som nu får stänga kassaapparaterna för gott, har dessutom ofta en annan viktig funktion, de hjälper små byar och samhällen att leva vidare. Rent socialt och rent trygghets- och servicemässigt. De tillhandahåller såväl sysselsättning som livsmedel, bankservice, post- och paketservice och mycket, mycket annat.

Absolut framkant

När Miljöpartisterna dessutom ger sig på våra svenska personbilsarbetare, alla de 10 000-tals som är sysselsatta med att bygga Volvo och Saab så sker det med felaktiga argument. Och tyvärr sitter i denna fråga centerledaren och näringsminister Maud Olofsson på pakethållaren på MP-cyklarna.

Att påstå att alla svenskbyggda bilar är stora och bensinslukande är korkat. Visst, rent generellt har dessa två bilmärken en ganska törstig historia.

Men i politik är det väl ganska primärt att hålla sig till dagens situation. Redan tidigare var de "svenska" bilarna bland de säkraste i världen. Nu är de dessutom i absolut framkant när det gäller miljö.

Fakta är att Volvo sålde flest miljöbilar i Sverige 2008. Volvo har 13 modeller som faller under definitionen "Miljöbilar". I dagarna visade Volvo sin nya modell C30 DRIVE. Den släpper ut 104 gram per kilometer och kräver endast 0,39 liter per mil för att ta sig fram. Det är världsklass. Volvo största sedanmodell, S80, som visade på bilsalongen i Geneve helt nyligen, drar 0,61 liter diesel vid blandad körning och runt halvlitern på landsväg.

Samma sak med de senaste modellerna från Saab, de är i världsklass såväl tekniskt och säkerhetsmässigt som miljömässigt.

Slag i luften

På onsdagen gick Miljöpartiets språkrör Maria Wetterstrand ut med det glada tillropet att "satsning på klimatsmarta kollektivtrafiken" kommer att rädda många verkstadsjobb i Sverige. Riksdagsledamoten Karin Svensson Smith hejade ivrigt på sitt språkrör.

Men herregud, var har de här två miljöpartisterna befunnit sig de senaste tio åren. Hört talats om Volvo eller Scania, någon..?

Båda dessa svenska spetsföretag är marknadsledande på många områden, bland annat satsning på alternativa drivmedel, samt effektivisering av de redan befintliga drivmedel. De ligger mycket långt framme när det gäller etanol, gas och olika hybridlösningar, bland annat med parallell- och seriedrivna elhybridfordon, bland annat bussar.

Verkligheten har hunnit ifatt och cyklat om Miljöpartiet. Men de var kul - och för all del ganska viktiga - så länge de varade.

Alf Wesik